

OFICIUL NAȚIONAL PENTRU CULTUL EROILOR
Str. General Candiano Popescu, nr. 6, sect. 4, București
e-mail once@once.ro

Domnului director, **Cristian Scarlat**

Am aflat despre Dumneavoastră citind materialul despre d-na Tudorița Negriu, cu care întâmplător am aceeași vârstă. (67 de ani).

Numele meu este MOCUȚA NICOLAE și domiciliiez în Zalău, originar fiind din județul Bihor. Exact la fel se poate spune și despre mine: „A cui ești tu? – A lui Mocuța. – Și unde e tăticul tău? – A murit pe frontul de onoare“.

Am pățimit și eu pentru că tatăl meu nu a murit pr Frontul de Vest. Deoarece a murit pe frontul din Răsărit n-am avut dreptul la nici o scutire de taxe școlare, la liceu, la fel cu colegii mai norocoși, cei ai căror părinți au murit în Vest.

Vă scriu însă doar pentru a vă întreba dacă mă puteți ajuta să aflu ceva în plus despre soarta tatălui meu și v-aș da câteva date:

Numele: Mocuța

Prenumele: Nicolae

Gradul: soldat (călăraș cu schimbul) în Regimentul 1 Art. Călărași

Conform Actului de dispărut primit de la MAN, nr. 163, tatăl meu a dispărut în anul 1943, luna martie, ziua 15, ceasurile 21, pe frontul Stalingradului.

Avea vârsta de 35 de ani, agricultor, născut la 07.07.1908, în comuna Ianosda, județul Bihor, fiul lui Gheorghe și Ana. Dispariția a fost declarată de d-nii plt. Rez. Topea Vasile și serg. T.R. Negrău Petre, conform cu extractul din registrul de dispăruți primit de la M.A.N. în anul 1986.

Niciodată și nimeni nu ne-a mai spus altceva despre soarta tatălui meu (a murit, a fost luat prizonier, a ajuns prin Siberia?), iar mama l-a așteptat până în ceasul morții, la vârsta de 70 de ani.

Sigur, mai sunt sute de mii, poate și mai mulți orfani de război, nu vreau să fiu patetic, dar tare mi-aș dori să știu cum și unde a murit tatăl meu, poate m-aș simți un pic mângâiat. Îmi pun toată speranța în Dvs. și mă gândesc că poate s-au schimbat condițiile și restricțiile impuse de fosta U.R.S.S.; văd că s-au încheiat acorduri de colaborare și ați avut întâlniri ale Comisiei interguvernamentale româno-ruse privind regimul mormintelor și operelor comemorative de război, poate și comunicarea de date și transparența să fie mai mare.

Știu (am citit multe și am văzut documentare despre Bătălia Stalingradului) că poporului rus acest episod crunt nu-i aduce aminte decât de suferințe, dar poate după atâția ani mâhnirea și revolta din sufletele lor să se mai fi șters. Dacă e nevoie și de o fotografie pot să o trimit ulterior.

Dumnezeu să vă ajute, vă mulțumesc mult, în primul rând pentru că existați.